Det, der bestaar.

Vor Guds Ord bestaar evindelig' (Es. 40, 8).

Moses.

„Hans Ihukommelse være i Velsignelse." (Jesu SiraksVisdom 45, 2.).

Det hedder om Kristus: „Han er saa meget større Hæder værd fremfor Moses" (Heb. 3, 3).
Kristus er Søn i Huset og over alle, ogsaa over Moses, og hans Ihukommelse er til Velsignelse.Naar Lov, Synd og Overtrædelse raaber Forbandelse over os, da er det dejligt i Troen at mindes den velsignede Frelser, der opfyldte Loven for os, led for vore Synder og gjorde Bod for vore Overtrædelser.

Og hvor er det saligt for et Guds Barn at knæle ved Nadverbordet og mindes ham, der har sagt: „gør dette til min Ihukommelse."

Jesus havde mange Fjender paa Jorden, o, men der var ogsaa mange, hvem hans Ihukommelse var en Kilde til Glæde og Bestyrkelse. Tror du ikke, at Bartimæus hele sit Liv var glad ved at tænke paa den Frelser, der havde skænket ham Synet! Og mon ikke Jairus og hans Hustru ofte talte om den Jesus, der gav deres hensovede Datter Livet! Utvivlsomt!

Jesu Ihukommelse er til Velsignelse for en stor Skare paa Jorden og vil blive det for en endnu større i Himmelen.

Men Moses var tro i Guds Hus som Tjener til at vidne, hvad der skulde siges; han var tro i Lidelsen, tro i hele sin Gerning. Han fik den gode Del, da han i Stedet for at have Synden timelige Nydelse valgte at lide ondt med Guds Folk.

Hvor Moses dog har traadt dybe Spor i Tiden. Hele Guds Menighed, den gamle med den ny, ser med Beundring og Ærbødighed hen til den Guds Mand. Ihukommelsen af ham er som en elektrisk Strøm, som berører Folkene og ansporer til Gudsfrygt og Daad.

Men Ordet maa ogsaa anbefale sig til hver enkelt Kristen. Lad os overfor det spørge os selv: hvorledes er mit Liv? Er jeg til Velsignelse for nogen?. Kan min Ihukommelse være nogen til Velsignelse? Flyder der levende Vandstrømme fra mit Liv? Galaterne prisede Gud for Paulus; han var bleven til Velsignelse for dem. De ældste fra Miletgræd fordi de ikke mere skulde se den Apostels Ansigt, der havde bragt dem saa megen Velsignelse.

Der læses om den onde: „Han havde ikke Lyst til Velsignelse, og den blev ogsaa langt fra ham" (Sal. 109, 17). Lad os have Lyst til at søge Velsignelsen i Kristus, da vil han sætte os til Velsignelse.

For Guds Velsignelse opstig
Taksigelse til Himmerig.
Velsignelsen da strømmer ned
I Skybrud til Guds Menighed.

Ivar Marius Hansen

Penge, deres Brug eller Misbrug.

Det er forbavsende, saa megen falsk Lære og deraf følgende Misbrug af Penge, der gaar i Svang iblandt og omkring os. Og dog har det saa stor Betydning for Guds Rige og Sjæles Frelse, om vi modtager og bruger Penge ret eller ikke.

For en Tid siden læste jeg følgende Sætning paa den„ sorte Tavle" i vor Skole: „Money is the root of all evil," (Penge er Roden til alt ondt). Og dog er Penge i moralsk Henseende hverken onde eller gode, og de er derfor i og for sig Rod til hverken det ene eller det andet. Paulus siger, at „Pengegridskheden er en Rod til alt ondt." (1 Tim. 6, 10.) Men Pengegridskheden har sit Sæde i Hjertet, og det er altsaa der, at den onde Rod findes. Penge er jo lavet af Sølv og Guld. Men Sølvet og Guldet er Guds Skabning, og „al Guds Skabning er god, og værdig at modtage med Taksigelse. I den Forstand er derfor Pengene gode.

Og hvem af os kender ikke Udtrykket „the almighty Dollar" (den almægtige Dollar)? Men Pengene hører jo til den livløse Skabning, og har derfor aldeles ingen Magt, stor eller liden. Hvad behager? hører jeg nogen sige, afstedkommer de ikke megen Ulykke, og er de ikke en af de mest tilbedte Afguder i Verden? Jo, vist saa. Men de kan i og for sig hverken gøre ondt eller godt, det er Menneskets Brug af dem, som gør Udslaget.

Katolikken køber Syndsforladelse for Penge, hvilket er en skammelig Misbrug af Pengene. Men der er desværre mange saakaldte Lutheranere, som gør det samme, hvilket er til stor Skade for dem selv og for Guds Riges Sag. Det var dette, jeg gerne ved Guds Naade vilde rette paa ved disse Linier.

Hvorledes køber da Lutheranerne Syndsforladelse for Penge? Naar jeg skal vise dette klart, maa jeg atter gaa tilbage til det bedrageriske Hjerte, hvor Skaden sidder. Hjertet er jo ondt, beimittet af Synd. Dette ved enhver. Men mon ogsaa enhver er sig klar, at Hjertet ved om sig selv, at det er ondt? Jeg mener det ikke. Dog er det saa. Men deraf opstaar den anklagende Samvittighed. Det er denne anklagende Samvittighed, der kommer Fritænkeriet paa tværs og gør, at det faar saa lidt Fremgang. Og det er godt, at det er saaledes, thi ellers tror jeg ikke, at noget Menneske blev frelst. Hvor mørkt et Syn! vil nogen sige; tror du da slet ikke paa det gode i Livet og det godes Magt? Jo vist gør jeg det. Men jeg tror, at det gode og ædle er ovenfra, og at det kun findes der, hvor Gud har indplantet det i Hjertet. Giv ham Æren du, og lad vær at tage den selv, thi det er ikke godt, det har sin Løn borte. Fordi der nu findes en anklagende Samvittighed i ethvert Hjerte, eller med andre Ord, fordi der findes. Skyldbevidsthed, derfor er det, at mange søger at købe sig fri for dens Tryk ved deres Penge. Læg Mærke til, at jeg siger: de søger det, thi om de opnaar det, det er en anden Sag. Hvorledes søger nu den vildledte Lutheraner ved Penge at fri sig for nævnte Tryk? Jo han betaler til Kirken, han betaler Præsteløn, han betaler for at faa sine Børn døbt, han betaler for at faa dem konfirmeret, han betaler for at blive viet, og til sidst betaler hans Arvinger for at faa ham begravet. Men hvad er saa Følgen af al den Betalen? Den kan aldrig blive nogen anden end den, der bliver Simon Troldmand til Del, da han vilde købe den Helligaand for Penge, og til ham lød det: „Forbandet være du med dine Penge." Nu tror jeg ganske vist, at Simon Troldmans Skyld var særlig stor, og derfor Straffen stor, fordi Frækheden var stor. Men det staar dog fast, at ingen kan købe sig Guds Velbehag med Penge. Guds Velbehag grunder sig i Guds Naade, men Naaden er Guds frie Gave til Syndere. Men hvad der er Gave, faas ikke ved Betaling. Men hvorfor tager I Præster da mod Betaling? vil nogen sige. Jeg tager aldrig mod Betaling i den Forstand. Jeg bringer Guds Gave til Mennesker i Ord og Sakrament, og saa tager jeg mod deres Gaver, fordi jeg behøver dem. Ja, fordi jeg behøver dem. — Et dybt Suk vil trænge sig frem af mit Bryst, naar jeg tænker paa hele Stillingen. — Hvorfor er Præstens Løn saa lille, og hvorfor sukker han ofte, naar han modtager det lidet? Mon først og fremmest, fordi han synes, det er for lidt? Nej. Det er ikke det sværeste. Det sværeste at tænke paa, det er dette, at saa mange vil betale for det, der ikke kan købes. „Dersom nogen vilde give alt sit Huses Guld for Kærlighed, vilde man dog foragte ham," hedder det i Højsangen. Men dersom man ikke kan købe et Menneskes Kærlighed for Guld, hvor meget mindre kan man da købe den evige Guds Kærlighed for Guld! Men det er Gud, der i sin evige Kærlighed lader sin frelsende Naade tilflyde os i Ord og Sakrament. Derfor hedder det: „I har modtaget det for intet, giver det for intet." Men hvorfor saa ikke holde sig Ordet efterretteligt og intet tage? Hør, hvad samme Jesus siger: „En Arbejder er sin Løn værd." Og Paulus: „Dersom vi meddele eder de aandelige Ting, er det da noget stort, om vi modtage eders de timelige?" og: „Lad den, som undervises i Ordet, meddele den alt godt, som ham underviser." Kort og godt: Gud giver Læreren eller Præsten, og Læreren eller Præsten giver Menigmand. Det er Gave fra først til sidst. Men Gud giver ogsaa Præsten sin Løn, naar han er tro. Det er altsaa Gud, som giver Arbejderen sin Løn. Men Gud giver ved Mennesker. Og Mennesker, som erkender og skatter Guds Naade, giver af Taknemmelighed baade Kærlighed og Penge. Her er altsaa den rette Lære om Penge. Men saa maa vi endda tilføje: „I give Thee but Thine own". (Jeg giver dig kun dit eget). Thi ogsaa Pengene er jo Guds Gave, og vi er hans Husholdere.

Faar vi blot ovenstaaende Sandhed ret indprentet i deres Hjerte, som kalder sig Kristne, saa skal vi nok faa Penge baade til Kirke og Skole, baade til Præster og Missionærer, baade til Børnehjem og Hospitaler og Alderdomshjem, kort sagt til alt i Guds Rige, som trænger til Kærlighed og Støtte. Saa betaler vi ikke længere, saa giver vi Herren af hans eget, saa prutter vi ikke længere, men giver hellere, om saa skal være lidt mere end behøves, saa bærer vi ikke mere Byrder, men saa ofrer vi Takofre med jublende Fryd som Abel, der gav af Førstegrøden, og Gud fandt Velbehag i hans Offer.

Hvis du i øvrigt ønsker endnu klarere Forstaaelse af dette Spørgsmaal, end jeg formaar at give dig, saa se efter i din Bibel. Og hvis du ikke er saa vel kendt med din Bibel, saa du ved, hvor, du finder det omhandlet, saa lad mig især henvise dig til 5 Mosb. 26. Kap. og 2 Kor. 8. og 9. Kapitel. Gør du det med et ret Hjerte, saa vil du komme til at udbryde med Salmisten: „Takker Herren, thi han er god, og hans Miskundhed varer evindelig!"

For at undgaa Misforstaaelse, vil jeg tilføje, at dette er ikke særlig adresseret til nogen Person eller Menighed nærved eller langt borte. Det er rettet til alle Kristne, som trænger til Vejledning i dette vigtige Spørgsmaal. Thi vigtigt er det ikke blot for den enkelte men for hele Guds Menighed og dens Arbejde her paa Jord. Herren har dannet vore Kaar her, og han vil ogsaa, at vi tager dem og skikker os saaledes under dem, at vi kan være ham til Behag, ja en Kilde til Glæde.

J. K. Jensen.

Luthers Katekismus, Drænrør, Bibelskole o. a.

I „Danskeren" for 2. Febr. findes en Artikel „Du kender fra Barndommen den hellige Skrift" af Past. W. Johansen. Redaktøren bemærker, at man bør lægge godt Mærke til denne Afhandling. Jeg har læst og overvejet den. Der er meget i den, som jeg hjerteligt bifalder, især Opmuntringen til Præster og Lægfolk om at læse mere i Bibelen og trænge dybere ind i dens Aand. Men der er adskilligt i Afhandlingen, hvorom jeg har en noget anden Mening og derfor følgende Bemærkninger.

Der læses: „Jeg vil gøre opmærksom paa, hvad mange synes at glemme, at Luthers Katekismus er ikke en Børnebog, ikke engang skrevet til at være Grundlag ved Børneundervisningen men derimod til Vejledning for de mange uvidende Præster" osv. Denne Udtalelse overrasker mig, og saa vidt jeg ved, er den heller ikke overensstemmende med Historien, endsige med den lutherske Kirkes Brug af denne Bog.

De Kirkehistorier, jeg har læst, har alle sagt noget andet. I Aschenfeldt-Hansens staar: „Da Luther kom hjem (nemlig fra sin Kirkevisitats), dybt bedrøvet over, hvad han havde set, skrev han den store og den lille Katekismus, den første mest for for Menighedens Lærere, den sidste for Menigheden særligt ogsaa for Børnene. Og i Sandhed, hvor har Luthers lille Katekismus med sine fem Hovedstykker ikke været til Velsignelse for Millioner af smaa i Tidernes Løb."

Fr. Hammerich anfører Luther saaledes: „Enhver Husfader skulde helst selv undervise og høre sine Børn i den lille Katekismus, saa kunde det hele gaa muntert som en Leg, og selv siger han om Reformationstiden blandt andet: „Almuens Børn, som sjælden kunde læse, maatte nøjes med lidt mundtlig Undervisning i Katekismen."

Og i Fortalen til Katekismen siger Luther til Sognepræsterne, at de „skal hjælpe til med at indprente Folket, især Ungdommen Katekismen." „Men naar du har med Ungdommen at gøre," siger han om Katekismusundervisningen, „maa du blive ved een bestemt fast Form og Maade og lære dem frem for alt disse Stykker, nemlig de ti Bud, Troen, Fadervor osv. efter Teksten Ord for Ord, at de ogsaa kunde sige det saaledes efter og lære det udenad."

Disse Udtalelser er ikke forblommede. Ingen kan tage fejl af Luthers egne Ord, og han maa da have vidst, hvad hans Hensigt var med Bogen. Men med disse Ord for Øje kan jeg ikke forstaa Pastor Johansens anførte Udtalelse omkatekismen. Men saa Chr. KoldsOrd om Sædekornet og Drænrørene. Jeg har stor Respekt for den Mands dialektiske Færdighed; men her kan jeg ikke give ham Ret, naar Sammenligningen skal anlægges paa vor Børnelærdom, hvilket Kold dog heller ikke gør, men vel Pastor Johansen. Ja vist kommer det spiredygtige Sædekorn op af Jorden, medens Drænrøret af gode Grunde bliver liggende. Men er Dræningen foretaget med det retteFald og med tilbørlig Omhu, da kan man nok se paa den side Eng og den sure Ager, hvor de ligger. Og ligesaa med Katekismusordene. De er lagt ned i Sjælens dunkle Grund og kan gøre uoverskuelig Nytte, naar de forenes med Troen i Hjertet. Asschenfeldt Hansens Ord, at „de har været til Velsignelse for Millioner af smaa", er sikkert ikke sagt uden. Eftertanke.

Og saa er der noget andet. Pastor Johansen siger, at „vor gamle danske Bibel har stadig sine Germanismer at trækkes med, hvor mange reviderede Oversættelser, vi saa end faar," og „der er daarlig Luft over vor Bibels Sprog, skrevet som det er paa gebrokkent Dansk." Ja, saa længe det danske Sprog og det tyske har saa meget tilfælles, som de har, vil det vel ikke blive saa ganske let at holde dem helt adskilte. Selv Pastor Johansen bruger jo i sit Udfald mod Germanismerne i vor Bibel saa tysk et Ord som „gebrokkent".

At vor Bibels Sprog „har sine Germanismer" kan ingen nægte. Men at de skulde være til Stede i en saadan Grad — endog i den reviderede Oversættelse, at „mangt et Menneske ikke fandt Vej ind i Bibelens Helligdom", det er dog vist for stærk en Paastand. Hvor skurrende de tyske Ord og Vendinger i vor Bibel end kan være, saa forvirrende og vildledende er de dog næppe. Jeg tror, at der er mangen en dansk Kristen, som ved Helligaandens Lys og Vejledning har fundet Vej ind i Bibelens Allerhelligste trods Germanismer og andre Anstød i Templets Forgaard.

Vi bør da heller ikke glemme, at vi har baade Lindbergs og Nørdams Oversættelser, i hvilke der dog vist er lagt nøje Vind paa at udelukke det tyske Skramleri.

Endvidere læses: „Hvor underligt, at da vi fik en Bibelskole i Danmark — Gud give, vi havde en herovre — da var dens første Skridt at kassere den gamle Bibeloversættelse til det gamle Testamente og vælge den norske i Stedet." Forholder dette sig nu saaledes? At man valgte at bruge den reviderede norske Oversættelse, det har jeg nok læst i Bladene; men at man „kasserede" den gamle danske Bibel, det har jeg haardt ved at tro. De Mænd ved Bibelskolen, som har „vundet deres Bibel" og forkyndt Guds Ord efter den i flere Aar, har vist for megen Kærlighed til og Ærbødighed for den gamle danske Bibel til at ville „kassere" den. Den er ikke vraget, fordi man paa Skolen vil bruge den norske som Haandbog. Og jeg betragter Byttet af Bibeloversættelser som et Foretagende hvilende paa en enkelt eller nogle enkelte Personer og ikke som et Værk af den danske Menighed. Og om det saa er vist eller ikke, at man paa Bibelskolen begynder med at ville „lade den danske Aand flyve paa udlændiske Vinger", ja det vil Tiden vise. „Den, der ombinder Beltet, skal ikke rose sig, som den, der løser det," sagde Israels Konge.

Pastor Johansens Ønske: „Gid vi havde en Bibelskole herovre" deler jeg helt og fuldt. Havde man den rette Mand til at lede et saadant Foretagende, da vilde det utvivlsomt bære god Frugt under Guds Velsignelse.

Men hvor skulde en saadan Bibelskole være? Ja, da det ikke ser ud til, at Højskolen i Racine kan drives med nogen Fremgang, og da det ikke synes, at den danske Befolkning i Racine og Omegn sætter nogen Pris paa at have en dansk Højskole i Settlementet, hvorfor saa ikke lade „Luther College" blive brugt til Bibelskole!

Ivar Marius Hansen.

Hvad Betydning har Søndagsskolen overfor Guds Menighed?

Det er sikkert et Spørgsmaal, som trænger til Drøftelse og bedre Forstaaelse omkring i Samfundets Menigheder. Thi jeg har nu den Tanke, at der er mange Forældre, som ikke rigtig tænker over, hvad Betydning der ligger i denne Skolegerning, og de har derfor heller ingen videre Interesse for den Sag. Det er min Opfattelse og sikkert med Rette, at Søndagsskolen øver en ikke ringe Mission i vort Samfund og vore Menigheder. Det er da noget, enhver, som har lidt Syn paa Kristendommen, kan forstaa, at saa Børnene ingen Undervisning i Kristendommens dyrebare Sandheder, da har vor luth. Kirke i dette Land ingen glædelig Fremtid for sig. Rækkerne tyndes jo Aar efter Aar i Menighederne, efterhaanden som de gamle faar Hjemlov, og kan den Generation, som kommer efter, ikke fylde deres Plads i Guds Menighed, da er Fremtidsudsigterne ikke videre lyse. Vel lyder det Aar efter Aar, at vor luth. Kirke gør store Fremskridt, ja i Medlemsantal. men det kan maaske være lidt nok med Hensyn til virkelig Kristendom. Der er mange, som slutter sig til Menighederne, men som ikke har stort med Kristendommen at gøre.

Vel, det var nu nærmest Søndagsskolen, jeg har for Øje. Jeg har i mange Aar staaet i Forbindelse med den, hvor jeg føler det ligesom min Pligt at nærme mig de Forældre, som Herren har velsignet med Børn, og ligesom give dem en Forstaaelse af, at den vigtigste og dyrebareste Arv, de kan give deres Børn, er dog en god kristelig Opdragelse. Det er da noget, vi som kristne Mennesker let kan blive enige om; thi hvad er vel Livet uden Kristendom? Vel er der mange Mennesker, som foretiller, at de kun leve af den Føde alene, som Verden byder dem. Men for det tilkommende Liv duer den Føde ikke, derfor holder vi Religionsskoler og Søndagsskoler, saa Børnene ved Hjælp af Guds Ord kan tilegne sig noget af den Føde, som Verden ikke kan give, nemlig Sjæleføde. Søndagsskole eller Lørdagsskole har de vel paa det nærmeste i alle Samfundets Menigheder og tillige i de Menigheder uden for, som bliver betjent af Samfundets Præster. Det er da Skoler, som enhver Menighed kan evne at holde gaaende. Jeg tænker, at de fleste Menigheder vel ogsaa ofrer sig for Religionsskole, selv om ikke det er mere end een Maaned eller to om Aaret, eller hvad de nu kan evne. Her er det, at Søndagsskole i Forbindelse med Religionsskolen har en stor Betydning. Det kan jo være meget godt med et Par Maaneders Religionsskole, men gaar der saa en ti Maaneder hen, at Børnene ikke ser deres Bøger eller faar nogen kristelig Undervisning, da glemmer de paa det nærmeste Aar efter Aar, hvad de lærer i Religionsskolen; thi hvor mange Børn er der vel, som i det Mellemrum faar nogen videre kristelig Undervisning i Hjemmene? Vi lever nu i etLand, forekommer det mig, hvor Børnene har vel megen Frihed paa det Omraade. Det staar nærmest til dem selv i mange Hjem, om de vil gaa i Søndagsskole eller ikke. Det er nu forkert. Forældrene burde jo paaminde dem om, hvor nødvendigt det er for dem i Fremtiden, at de som Børn faar saa megen kristelig Undervisning som muligt. Nu er der maaske dem, som gaar ud fra, at det har ikke saa stort at sige med den Times Undervisning i Søndagsskolen; men hertil skal jeg bemærke, at Børnene faar da Søndag efter Søndag Lejlighed til at læse og høre Guds Ord, saa de bestandig kan bevare det i Hukommelsen. Der er maaske ogsaa dem, som ser paa Lærekræfterne. Det er jo i Almindelighed Mænd og Kvinder i Menighederne, der ofre sig for den Gerning. Det er vel kun faa Præster, der har Lejlighed til at tage Del i Søndagsskolearbejdet. Men det er nu ikke de store Kundskaber, det drejer sig om for at være Lærer i en Søndagsskole. Det er

LAND I DET SYDLIGE ALBERTA.
Jeg har for Salg 50,000 Acres af udmærket Hvedeland indenfor Lethbridge-Distriktet, som jeg kan sælge for ¼ kontant, og Resten i fire aarlige Udbetalinger, med 6 Procent Renter, fra $15 til $60 pr. Acre, i Henhold til Afstand fra Byen. Jeg har dyrket Jorden her i 6 Aar og kan vise Dem de bedste Køb. Send efter Kort. Korrespondance udbedes paa engelsk.
W. R. DOBBIN, Financial Agent,
Lethbridge, Alberta, Canada.

Alberta Farm-Land.
Vi har Tusinder af Acres af udmærket Jord, dyrket og udyrket, til Priser, varierende fra $17.50 pr. Acre og højere. I Trakter efter Køberens Ønske.
Vi forhandler ligeledes Calgary Grundejendom.
Korrespondance ønskes og udbedes paa engelsk.
(Reference: Imperial Bank of Canada.)
PINKHAM & MACLEOD,
117 A, 8th Ave. West, (Box 1287), Calgary, Alberta, Canada.

ALBERTA LAND I LETHBRIDGE DISTRIKTET
Rig Jord for Agerbrug i "Det sidste store Vesten" fra $15 pr. Acre og højere. "The International Dry Farming Congress", som skal afholdes i Lethbridge i Oktober, vil give Dem en god Lejlighed til at besøge dette Distrikt, hvis De ikke kan komme før. — Korrespondance udbedes paa engelsk. Oplysninger sendes gerne.
H. J. H. SKEITH,
Lethbridge, Alberta, Canada.

SWIFT CURRENT, SASKATCHEWAN, CANADA.
er det vestlige Canadas Have. Det er Hjemmet for den mindre bemidlede Mand. Dyrket og uopdyrket Land til lave Priser og lette Vilkaar. Oplysninger sendes gerne. Skriv, paa engelsk, efter trykte Pamfletter. Vi refererer til Canadian, Union eller Ottawa Banker.
ZELLER LAND COMPANY.
Swift Current, Saskatchewan, Canada.

Land for Salg i Alberta.
Vi har 150,000 Acres udmærket Farmland for Salg i Alberta, Canada. Vor Omsætning er af de største i denne Provins. Skriv, paa engelsk, efter litteratur o. s. v. til
Alberta British Columbia Land Co., Ltd..
D. L. KIMBALL, Gen Manager,
Lethbridge, Alberta, Canada.